

Arrest

nr. 218 186 van 13 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KIENDREBEGO
Avenue Louise 112
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 11 maart 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggrijping van 5 maart 2019.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat KIENDREBEGO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 maart 2019 wordt de verzoekende partij de beslissing tot teruggrijping gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

(...)

de heer:

naam x voornaam x

geboren op 01.01.1974 te Ouaregou BLG geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Burkina Faso

houder van het document nationaal paspoort van Burkina Faso nummer xxxxxxxx

afgegeven te Ouagadougou op : 19.08.2014

houder van het visum nr. XXXXXX van het type C afgegeven door de Franse vertegenwoordiging in Libreville geldig van 08.01.2019 tot 04.04.2019 voor een duur van 30 dagen.

afkomstig uit Addis Abeba met ET728 (..) op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene legt verschillende verklaringen af met betrekking tot zijn voorgenomen reismotief. Hij verklaart eerst voor zaken naar België te komen, nadien voor een bezoek aan vrienden en in derde instantie voor een commercieel bezoek aan vrienden in België. Betrokkene is niet in het bezit van uitnodigingen van deze vrienden, beschikt niet over zakelijke documentatie (uitnodigingen, facturen, folders, brochures, ..) en kan geen toelichting geven met betrekking tot zijn voorgenomen activiteiten. Verder blijkt uit de gegevens van het “VIS” (Visum Information System) dat het visum werd afgeleverd door de Franse vertegenwoordiging in Libreville voor een familiaal bezoek in Frankrijk met voorlegging van een hotelreservatie in Frankrijk. Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van zijn visum. Verder is het verklaarde hoofdreisdoel België terwijl het visum werd afgeleverd voor een bezoek aan Frankrijk. Volgens de visumcode dient het hoofdreisdoel zich te situeren in het land van afgifte van het visum.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In haar verzoekschrift kiest de verzoekende partij het Frans als proceduretaal

Er dient evenwel op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij vastgehouden wordt in een gesloten centrum met het oog op haar teruggedrijving.

3.2.2.2. Omwille van de vasthouding met het oog op haar teruggedrijving is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggedrijving heeft plaatsgevonden.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Er moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien

waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 5, 15 en 19 van de Schengenovereenkomst van 14 juni 1985, van artikel 6, §3, e° van het EVRM en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Na een theoretische uiteenzetting over de door haar geachte geschonden bepalingen en beginselen, betoogt verzoekende partij dat zij gehoord werd zonder dat rekening gehouden werd met haar beperkte kennis van het Frans. De politieagent die haar verhoorde vond het niet nodig een tolk in te schakelen. De vraag kan aldus gesteld worden op welke manier de luchtvaartpolitie de gegevens verzameld heeft inzake het beoogde verblijf van verzoekende partij en die werden gebruikt om de bestreden beslissing te onderbouwen. De verzoekende partij benadrukt dat zij duidelijk gesteld heeft dat zij het Frans niet goed begreep en dat zij gevraagd heeft de vragen te herhalen, tot ergernis van de politieagent. De verzoekende partij bemerkte ook dat de politieagent haar opmerkingen niet noteerde terwijl de procedurele transparantie vereist dat de politieagent de vragen en antwoorden met de gebruikte bewoordingen noteert. Verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van het EHRM om haar standpunt kracht bij te zetten en betoogt dat het recht op verdediging, in casu het recht op bijstand van een tolk, ook toepassing vindt in een administratieve procedure. De verzoekende partij meent dat, had dit recht gerespecteerd geweest, de procedure een andere afloop had kunnen kennen.

Verzoekende partij betoogt verder dat de voorwaarden voor toegang tot het grondgebied voldaan waren nu zij beschikte over een geldig paspoort en een visum die haar toelaat te reizen binnen het Schengengrondgebied gedurende een bepaalde periode. Zij beschikte ook over voldoende financiële middelen en een hotelreservatie in België. Het is dus verkeerd dat gesteld wordt dat zij een hotelreservatie in Frankrijk had. Dit toont nogmaals het taalprobleem aan. De motivering is volgens verzoekende partij stereotiep en gebrekkig.

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In de beslissing tot terugdrijving vermeldt de verwerende partij dat de juridische grondslag voor de bestreden beslissing artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet is. Tevens worden de feitelijke gegevens die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen vermeld. Zo motiveert de verwerende partij dat: *"Betrokkene legt verschillende verklaringen af met betrekking tot zijn voorgenomen reisdoel. Hij verklaart eerst voor zaken naar België te komen, nadien voor een bezoek aan vrienden en in derde instantie voor een commercieel bezoek aan vrienden in België. Betrokkene is niet in het bezit van uitnodigingen van deze vrienden, beschikt niet over zakelijke documentatie (uitnodigingen, facturen, folders, brochures, ...) en kan geen toelichting geven met betrekking tot zijn voorgenomen activiteiten. Verder blijkt uit de gegevens van het "VIS" (Visum Information System) dat het visum werd afgeleverd*

door de Franse vertegenwoordiging in Libreville voor een familiaal bezoek in Frankrijk met voorlegging van een hotelreservatie in Frankrijk. Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van zijn visum. Verder is het verklaarde hoofdreisdoel België terwijl het visum werd afgeleverd voor een bezoek aan Frankrijk. Volgens de visumcode dient het hoofdreisdoel zich te situeren in het land van afgifte van het visum.”

3.3.4. In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat de aangegeven motiveringen niet afdoende zijn, wijst de Raad er op dat het afdoende karakter van de motivering dient te worden beoordeeld aan de hand van de toepasselijke wetsbepalingen en aan de hand van de stukken van het administratief dossier.

3.3.5. Artikel 3, lid 1, 3° van de vreemdelingenwet luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

(...)”

Artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling kan worden teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (RvS 25 februari 2002, nr. 110.745).

Ook blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing niet stereotiep zijn, doch toegepast op het concrete geval van verzoekende partij hierbij rekening houdend met verzoekers eigen verklaringen. De verwerende partij is niet overtuigd van het reismotief van verzoekende partij en stoelt dit op de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd, het ontbreken van stavingstukken en de vaststelling dat het visum werd afgeleverd met een reisdoel in Frankrijk voor ogen.

Het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, belet de grenscontrole niet om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. Ook het enkele gegeven dat een Schengenvisum recht geeft om zich vrij binnen het Schengengrondgebied te verplaatsen, ontslaat verzoekende partij niet om bij binnenkomst haar reisdoel te staven door middel van stukken en/of verklaringen, in de zin van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat het loutere feit dat zij in het bezit is van een visum waarvoor zij bij de aanvraag alle nodige bewijsstukken had voorgelegd, verzoekende partij niet ontslaat om bij binnenkomst op het Belgische grondgebied, haar reisdoel en reismotief te kunnen staven en aannemelijk te maken.

Verzoekende partij citeert in haar middel de tekst van de artikelen 5 en 15 van het Schengenakkoord van 14 juni 1985. Deze bepalingen bevatten de voorwaarden waaraan de vreemdeling moet voldoen om in aanmerking te komen voor de toekenning van een visum, maar zij verlenen de vreemdeling geen recht op toegang tot de Schengenzone. De Raad merkt trouwens op dat de artikelen 5 en 15 van het Schengenakkoord werden ingetrokken door artikel 56 van de Visumcode en wijst tevens op artikel 30 van diezelfde Visumcode waarin eveneens uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan het bezit van een visum als zodanig niet automatisch een recht op binnenkomst kan worden ontleend. Het feit dat verzoekende partij desgevallend de voorwaarden zou vervullen voor de toekenning van een visum belet de grenscontrole-instanties niet om deze voorwaarden bij binnenkomst op het grondgebied te verifiëren en ontslaat verzoekende partij evenmin van haar verantwoordelijkheid om bij binnenkomst haar reisdoel te staven door middel van stukken en/of overtuigende verklaringen.

De verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekende partij dit evenwel niet afdoende kan staven. Zo blijkt dat zij verschillende verklaringen aflegt aangaande haar reismotief, dat zij ook geen verdere toelichting kan geven over haar voorgenomen activiteiten en evenmin stavingsstukken dienaangaande kan voorleggen. Verder blijkt uit het VIS systeem dat het visum werd afgeleverd met het oog op een familiaal bezoek in Frankrijk terwijl het hoofdreisdoel thans België blijkt. De verwerende partij wijst er daarbij op dat het hoofdreisdoel conform de visumcode zich in het land van afgifte, zijnde in casu Frankrijk, moet situeren.

De Raad is van mening dat van een vreemdeling bij zijn aankomst op het Schengengrondgebied mag worden verwacht dat deze onmiddellijk minstens duidelijke verklaringen kan afleggen over het doel van zijn voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en ook dat zijn verklaringen op dit punt eenduidig zijn en blijven. Gezien het geheel van de verklaringen en het ontbreken van stukken, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij hieruit afleidt dat het reisdoel en de verblijfsomstandigheden niet afdoende zijn aangetoond.

3.3.6. Verzoekende partij betoogt wel dat zij niet goed Frans verstaat en haar verklaringen niet correct zijn weergegeven, maar zij is geenszins ernstig.

Vooreerst merkt de Raad op dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 EVRM vallen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd en haar verwijzing daarnaar grondslag mist.

De Raad merkt verder op dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur niet impliceert dat een vreemdeling steeds door middel van een tolk bepaalde gegevens zelf dient te kunnen meedelen. Het volstaat dat hem de gelegenheid wordt geboden om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82).

De Raad wijst erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het verhoor van 5 maart 2019 dat werd afgenomen voor de bestreden beslissing, op een normale manier lijkt te zijn verlopen en dat vermeld wordt dat verzoekende partij zich uitdrukte in de Franse taal. Uit het verslag van dit gehoor blijkt dat verzoekende partij uitleg heeft kunnen geven over haar reismotief.

Naar aanleiding van de verklaringen van de verzoekende partij wordt het volgende gesteld in het verslag:

“Betrokkene past zijn reismotief aan naargelang de vragen die hem worden gesteld.

Aanvankelijk verklaart hij naar België te komen voor commerciële redenen.

Vervolgens verklaart hij dat hij komt om vrienden te bezoeken in België.

Nog wat later verklaart hij te komen voor een commercieel bezoek aan vrienden.

Hij overhandigt ons een papiertje met daarop het adres ‘K(..) 80, 9130 Verrebroek’. Hij verklaart hierover dat dit het adres van zijn contactpersoon en vriend ‘S. S. (..)’ (fonetisch) is. Hij kan ons zijn volledige exacte naam niet geven omdat hij niet in het Frans kan schrijven. Hij geeft ons het telefoonnummer van S. (..) / 0488/xxxxxxx.

Hij heeft geen uitnodiging (noch voor zaken, noch voor een familiebezoek).

(...)

HOTELRESERVATIE

Hij toont ons een hotelreservatie van het Hotel de France te Brussel voor de periode van 05/03/2019 tot 18/03/2019. Hij verklaart hierover dat de reservatie door S. (..) werd gemaakt en ook werd betaald. Hij weet niet wat de volledige kostprijs is voor het verblijf. Hij verklaart dat hij het volledige bedrag van het hotel nog zal moeten terugbetalen aan S. (..).

(...)

7. Vaststellingen en info :

- *Betrokkene reist met een visum dat door de Franse ambassade te Libreville werd afgeleverd voor een bezoek aan familie of vrienden in Frankrijk. Betrokkene legde tijdens de visumaanvraag een reservatie voor bij het APPART CITY PARIS LA VILLETTE. Betrokkene verklaart dat hij deze reservatie annuleerde omdat hij in Parijs niemand kent. Het visum werd dan ook onder valse voorwendsels aangevraagd.*

- *Betrokkene verklaart dat hij het voornemen heeft om uitsluitend in België te verblijven. Hij verwijst hiervoor naar zijn hotelreservatie in het Hotel de France te Brussel.*

- *Betrokkene past zijn reismotief aan naargelang de vraagstelling. Hij verklaart eerst te komen voor zaken, vervolgens verklaart hij te komen voor een bezoek aan vrienden om nog wat later te verklaren dat hij een commercieel bezoek brengt aan vrienden in België. Hij kan zijn reismotief ook niet duiden aan de hand van documenten: hij heeft geen geschreven uitnodigingen van zakenpartners of vrienden en hij heeft geen concrete informatie over wat hij wil aankopen of waar hij zaken wil aankopen. Over zijn vriend/zakenrelatie kan hij buiten het adres ook geen concrete informatie geven. Wanneer wij hem de*

vraag stellen van waar hij S. (..) kent verklaart hij aanvankelijk dat het een 'broer' is. Naderhand blijkt S. (..) enkel een kennis te zijn van vroeger in hun dorp. Wij vragen hem wat de zakelijke gegevens zijn van S. (..) (beroep, bedrijf, activiteiten). Hij verklaart dat hij enkel weet dat hij werkt, zonder meer. S. (..) zou hem opwachten in de luchthaven.

- Wij nemen telefonisch contact op met S. (..) op het nummer 0488/xxxxx. Hij identificeert zich aan de hand van volgende identiteit: G. S. (..), geboren op 25/05/1979, man van Nederland, geboren te Ouagadougou (RRN xxxxxxxxxx). Hij is niet in de luchthaven omdat hij vandaag moest werken (hij stuurde iemand anders om S. (..) op te pikken). Hij verklaart dat S. (..) een oude kennis is vanuit het dorp waar ze vroeger woonden. Hij komt voor toerisme en zaken naar België. S. (..) zou op prospectie komen om auto's te kopen. S. (..) verklaart dat hij in het verleden al auto's voor hem opzocht en liet transporteren naar Afrika.

- Ook over de hotelreservatie blijkt er onduidelijkheid te zijn. S. (..) verklaart dat S. (..) het hotel boekte en ook volledig betaalde. Hij moet de kosten nog terugbetalen aan S. (..) ,maar hij weet niet over welk bedrag het gaat. Tijdens een telefonisch contact met S. (..) verklaart deze ons dat hij inderdaad het hotel boekte en betaalde, maar dat S. (..) hem op voorhand het geld heeft overgemaakt.

- Opmerking: wanneer aan S. (..) gemeld werd dat er een verslag zou worden opgesteld voor de dienst Vreemdelingenzaken omdat zijn reismotief niet duidelijk is, verklaart hij plots dat zijn Frans niet goed genoeg is. Hij vraagt of S.(...) kan komen vertalen. Wij vragen hem welke taal hij wil spreken, maar hij antwoordt niet op deze vraag. Hij wil dat S. (..) komt uitleggen waarom hij hier is.(...)"

Zoals duidelijk blijkt uit dit verslag van de grenspolitie wist verzoekende partij zich naar behoren uit te drukken in de Franse taal. De Raad ziet immers niet in op welke wijze de grenspolitie dergelijke gedetailleerde verklaringen zou kunnen noteren zonder de verklaringen van verzoekende partij dienaangaande. De vaststellingen van de grenspolitie omtrent het onduidelijk – en bovendien tegenstrijdig met het afgeleverde visum - reismotief van verzoekende partij zijn pertinent.

Waar de verzoekende partij thans naar voor brengt dat haar ondervraging op de luchthaven in het Frans verliep terwijl zij die taal niet goed machtig is waardoor zij de vragen van de politie niet goed begrepen heeft en niet goed geantwoord heeft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen waarmee zij de bovenstaande vaststellingen – die zij in wezen niet betwist – niet kan weerleggen. Zij haalt slechts in het algemeen een taalprobleem aan zonder te concretiseren op welke punten er vertaalfouten of verkeerde interpretaties zouden gerezen zijn en hoe dit haar zou hebben geschaad. Het volstaat niet algemeen te stellen dat verzoekende partij amper begreep wat er gezegd werd zonder concreet te stellen wat niet of fout werd vertaald en welke gegevens verzoekende partij niet kon aanbrengen. Verzoekende partij betoogt wel dat de politieagent verkeerdelijk melding maakt van een hotelreservatie in Frankrijk en meent dat daaruit het taalprobleem blijkt, maar de melding aangaande de hotelreservatie in Frankrijk heeft niks te maken met de verklaringen van verzoekende partij doch hebben betrekking op een raadpleging van het VIS-systeem. Verzoekende partij haar betoog dienaangaande is dan ook geenszins dienstig.

Bovendien blijkt uit de voorliggende gegevens dat de verzoekende partij pas wanneer haar meegedeeld wordt dat een verslag zou opgesteld worden voor de dienst vreemdelingenzaken omdat haar reismotief onduidelijk is, plots stelt dat haar Frans niet goed genoeg is. Gelet op de gedetailleerde verklaringen die verzoekende partij voor deze mededeling heeft afgelegd is dit allerminst geloofwaardig, temeer zij niet antwoordde op de vraag welke taal zij dan wel wil spreken.

De Raad wijst er daarnaast ook op dat de verzoekende partij stukken voorlegt die volledig in de Franse taal zijn opgesteld, zoals haar hotelreservatie in België die haar naam draagt en de stukken "Mia, c'est quand?" en "Mia, c'est ou?". De loutere bewering dat zij het Frans niet goed machtig is, kan op het eerste gezicht dan ook niet worden aangenomen.

Waar verzoekende partij voorts stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij over voldoende financiële middelen beschikt, dient erop gewezen te worden dat het niet beschikken over voldoende financiële middelen geen motief is van de bestreden beslissing. Zelfs indien aangenomen kan worden dat verzoekende partij voldoende solvabel is, dan doet zij daarmee nog altijd geen afbreuk aan de vaststelling dat zij haar reisdoel en verblijfsomstandigheden niet afdoende heeft aangetoond.

Waar verzoekende partij de schending nog aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, merkt de Raad op dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Van verzoekende partij, die via een buitengrens van de Europese Unie tot het grondgebied wenst te worden toegelaten, kan in

alle redelijkheid worden verwacht dat zij, zoals vereist door artikel 3, eerste lid 3° van de vreemdelingenwet, haar reisdoel en verblijfsomstandigheden staft en aannemelijk maakt. Met het post factum neerleggen van allerhande stukken en nog verdere of andere verklaringen onder “*Exposé des faits*” toont verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat zij haar feitelijk reisdoel niet aannemelijk maakte. De bestreden beslissing is op afdoende wijze gesteund op artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet,

3.3.7. Het middel is prima facie niet ernstig.

3.3.8. Verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER